

... alebo o tom, že aj Diabol sa vie tváriť ako anjel Svetla a dokáže citovať Bibliu.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 15, 1-2)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *Tu prišli niektorí z Judey a poučali bratov: "Ak sa nedáte obrezat' podľa Mojžišovho predpisu, nemôžete byť spasení." 2 Keď sa s nimi Pavol a Barnabáš dostali do sporu a nie malej hádky, rozhodli, že Pavol, Barnabáš a niektorí ďalší z nich pôjdu s touto spornou otázkou k apoštolom a starším do Jeruzalema. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č.)

V našej ceste príhovormi a podnetmi pápeža Františka pokračujeme aj dnes. Po stretnutí s predstaviteľmi Ekumenickej rady cirkví na Slovensku, ktorá združuje našich oddelených bratov a sestry, vzišlých pred 500 rokmi z tzv. Veľkej západnej schizmy, známejšej ako „Reformácia“, sa Svätý otec stretol s členmi jezuitskej rehole, oficiálne sa volá *Spoločnosť Ježišova*. Božia prozreteľnosť ju priviedla k existencii prostredníctvom sv. Ignáca z Loyoly len nejakých 10 – 15 rokov po tom, čo podnietená Martinom Lutherom prepukla už spomenutá „Reformácia“ a Boh prostredníctvom tejto rehole mnohých zachránil a vrátil späť k plnej pravde Evanjelia a do lona Kristovej Katolíckej cirkvi. Dnes je najväčšou rehoľou v rámci Cirkvi, má asi 20 000 členov, preslávila sa svojou činnosťou na poli vedy, kde mnohí jej členovia boli priekopníkmi a vedcami svetového formátu – no a jej členom bol aj súčasný pápež, prvý spomedzi jezuitov. To je aj dôvod, prečo sa stretol takto súkromne a familiárne so svojimi rehoľnými bratmi, jezuitmi. A hoci stretnutie bolo súkromné a nemali sme možnosť sledovať ho v médiách, vďaka talianskemu redaktorovi a jezuitovi Antoniovu Spadarovi SJ a magazínu *La Civiltà Cattolica* máme úplný prepis tohto rozhovoru aj my.

Hneď na samý začiatok tohto inak veľmi *výživného* (ako hovoril jeden môj priateľ) rozhovoru sa jeden z jezuitov Svätého otca opýtal: „Ako sa máte?“ A Svätý otec odpovedal: „Ešte som nažive. Aj keď niektorí by chceli, aby som už bol mŕtvy. Dokonca viem, že boli stretnutia prelátov, ktorí si mysleli, že pápež je na tom zdravotne horšie, ako bolo povedané. Chystali konkláve. Trpezlivosť! Vďaka Bohu, mám sa dobre.“ Odpoveď tak priama, až z nej zamrzá – a zabolí srdce. Byť nenávidený svetom, v poriadku, okej, to nám predsa Ježiš povedal rovno, že tak bude a mimochodom, aj pápež nás na to počas návštevy pár krát upozornil. Ale byť nenávidený, dokonca až na smrť, *vlastnými*? To je niečo omnoho bolestnejšie a smutnejšie. Videli sme to už na Ježišovi, keď čítame, že „*zachvel sa v duchu a vyhlásil: "Veru, veru, hovorím vám: Jeden z vás ma zradí!"*“ (Jn 13, 21). Aj Jeho to bolelo, hlboko, a ktovie koľko potu, sĺz a krvi v Getsemanoch patrilo práve Judášovi...

Ale prečo, kvôli čomu by *katolík* mohol chcieť vidieť námenstníka Petra mŕtveho?! Vieme to a pápež na to poukázal v odpovedi na otázku ďalšieho jezuitu: „*Dnes si všímam, že mnohí sa chcú vrátiť späť alebo hľadajú istoty v minulosti. Akú víziu Cirkvi by sme mali mať?*“ A pápež odvetil: „*Povedal si jedno dôležité slovo, ktoré poukazuje na boľavé miesto Cirkvi v týchto časoch. Pokušenie vrátiť sa späť. Týmto dnes trpí Cirkev. Ideológiou návratu. Je to ideológia ktorá kolonizuje myseľ. Je to forma ideologickej kolonizácie. Nie je to celosvetový problém, ale predovšetkým špecifický problém Cirkvi v niektorých krajinách. Bojíme sa života. Opakujem, čo som už povedal na ekumenickom stretnutí, ktoré som mal pred chvíľou: Bojíme sa slobody. Bojíme sa slobody vo svete, ktorý je obmedzovaný závislosťami a virtualitou. Pri spomenutom stretnutí som uviedol ako príklad Veľkého inkvizítora od Dostojevského: Stretne sa s Ježišom a pýta sa ho: „Prečo si dal človeku slobodu? Je nebezpečná.“ Inkvizítor vyčíta Ježišovi, že nám dal slobodu. Bolo by stačilo trošku chleba, nič viac. Preto sa dnes vraciame do minulosti. Aby sme hľadali istoty. Bojíme sa slúžiť omšu tvárou k ľudu, ktorý nám hľadá do tváre a hovorí nám pravdu. Bojíme sa vykročiť vpred s novými formami pastoraácie. Myslím na to, čo sme už spravili – páter Spadaro tam bol –, na Synodu o rodine, na ktorej sme chceli porozumieť, že manželské páry, ktoré žijú v druhom zväzku, nemôžeme zatracovať. Bojíme sa sprevádzať ľudí s odlišnou sexuálnou orientáciou. Bojíme sa ísť na križné cesty, o ktorých hovoril Pavol VI. Toto je zlo tejto chvíle. Hľadať cestu v strnulosti a klerikalizme, čo sú dve zvrátenosti. Myslím si, že dnes Pán od Spoločnosti [Ježišove] žiada, aby bola slobodná, aby sa modlila a rozlišovala. Žijeme v ohromných časoch, ktoré majú svoje čaro, no možno aj križ. Je krásne napredovať v slobode evanjelia. V slobode! Pokušenie vracat' sa prežívate aj vo svojich komunitách, vo svojej provincii a v celej Spoločnosti. Dávajte si pozor a bdejte! Nechválím nerozvážnosť, len vás chcem upozorniť, že vracat' sa do minulosti nie je správna cesta. Naopak, správna cesta je kráčať vpred – v rozlišovaní a v poslušnosti.“ Je mnoho tých, ktorí by – ako nejaká *cirkevná buržoázia* – radi zmenili Cirkev na pohodlný klub, uzavreté geto, kde by si v pokoji mohli žiť a robiť svoje, zatvorení za dverami kostola, kochajúci sa v starodávnom lesku starých rúch, sviec a liturgií, v pohodlí rutiny a nemennosti... Myslia si, že práve oni sú tí „veriaci“ a „praví“, lebo sú akože „tradiční“ – a zo srdca nenávidia pápeža, ktorý ich z tohto vytrháva a ktorý opakuje: „*Chcem, aby ľudia v diecézach vyšli von, chcem, aby cirkev vyšla do ulíc. Chcem, aby sme sa bránili všetkému svetskému, všetkej usadenosti, všetkému, čo je pohodlné, každému klerikalizmu a uzavretosti do seba. Farnosti, školy a inštitúcie sú tu od toho, aby vyšli von! A ak nejdú, zmenia sa v mimovládnu organizáciu, a tou cirkev nemôže byť*“ (Príhovor počas Svetového dňa mládeže, 25. júla 2013). Sám to tak robí a tak, ako Ježiš pohoršoval farizejov, lebo sa stretal, jedol a pil „*s mýtnikmi a hriešnikmi*“ (Mt 9, 11), aj on si zvolil Luník, bezdomovcov, hriešnikov – namiesto pohodlia nejakého kostola...*

UVAŽUJEME:

Ježiš hovorí: „*Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel prv ako vás*“ (Jn 15, 18). Dôvodom bolo práve to, že sa nevtasil do „*tradičii otcov*“ a vnášal čosi nové, nevidané – a pre tých, ktorí si cenili *nábožen-ské pohodlie*, veru tuho nepríjemné! „*Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali*“ (Jn 1, 11) – až tak, že Ho, áno, zabili... Dnes túto nenávisť znáša Jeho Námenstník v úrade Petra, pápež – hanlivo označovaný len ako nejaký „*Bergoglio*“, ako antikrist, satan, falošný prorok, slobodomurár, odpadlík, modloslužobník, rúhač, falošný pápež a ktovie čo ešte. Ale nie je to len o ňom. Zažívajú to aj niektorí biskupi a mnohí kňazi, keď sa snažia byť verní Kristovi, hlásajú Evanjeliu v jeho plnej a nezriedenej podobe, nezamľčávajú pravdu a pre mnohých farníkov sa stávajú zdrojom nenávideného „*vyrušovania*“ z pohodlia takeho toho *tradičného*, formálneho, pohodlného „*chodenia do kostola*“ a matia sviatosti „*na poriadku*“ ako vrcholu katolíckej viery a praxe. A možno ste to zažili aj Vy sami a boli ste a možno aj ste dokonca vo vlastnej farnosti a vlastnými farníkmi označovaní za sektárov, fanatikov a ktovie čo ešte, pretože sa pokúšate brať svoju vieru vážne a skutočne nasledovať Krista.

Ježiš nás na to upozornil, sám na sebe to prežil a zažil, nebuďme teda prevkapaní, keď sa to deje. Horšie veci sa môžu stať, tak, ako nás pred nimi varoval Ježiš: „*Nebojte sa tých, čo zabijajú telo, a potom už nemajú čo urobiť! ... Bojte sa toho, ktorý keď zabije, má moc uvrhnúť do pekla*“ (Lk 12, 4-5)! Mohli by sme zo strachu pred nimi *ciúnuť*, nechať sa *skrotiť*, *zatvoriť* do zlatej, ale kľetky kostola, mať „*meno, akoby si žil, ale byť mŕtvy*“ (porov. Zjv 3, 1). Ba ešte horšie, mohli by sme sa *stať* jednými z tých, ktorí sa za tých pravých katolíkov označujú, „*a nie sú, ale luhajú*“ (Zjv 3, 9). Áno, toto by bola pohroma! Nie nenávisť. Tá je cenou za nasledovanie Krista.

REFLEXIA:

< Sme tí, ktorí by najradšej prežili celé svoje kresťanstvo v pohodlí domova a za zatvorenými dverami kostola? Alebo tí, ktorí by aj niečo robili, ale sa boja a zostávame „*zo strachu ... za zatvorenými dverami*“ (Jn 20, 19) kostola a domova? Alebo máme odvahu, ako hovorí pápež, ísť von a byť naozaj katolíkmi po vzore Krista, ktorý chodil na bohoslužby, ale svoje poslanie konal von, za bránami synagógy i Chrámu? Prečítajte si ešte raz celú pápežovu odpoveď. Akú má pre nás víziu? >